

Det ærede Medlem Hr. Stauning har jo saa let ved — og jeg tvivler ikke om, at han derigennem mener at varetage Arbejdernes Interesser —, hver Gang der er Tale om en Bestemmelse i Tarifsatserne, at sige: En saadan Betaling er en Skændsel! Tariffen bør sættes op, og den, der vil modsætte sig det, er en skændig Udbytter, Løntrykker og alt det andet, som det ærede Medlem har paa Lager af smagfulde Udtryk. Jeg tror nu meget vel, at der kan paapeges Tariffer og Lønsatser, der ingenlunde er høje eller for høje, men jeg ønsker slet ikke at blande mig i Spørgsmaalet derom, men vil kun hertil sige, at det er efter min Opfattelse en Fejl fra det ærede Medlems Side og fra hans Partis Side, naar man — anden Opfattelse kan man ikke faa — hele Tiden ser, at de vil benægte den nøje Forbindelse, der er mellem Løntarif og Arbejdsløshed; og hvis det ærede Medlem tror, at Vejen til Arbejdsløshedens Afskaffelse er den kun at kræve højere Løn eller at kræve Lønnen fikseret, medens alt andet gaar nedad, saa kan det ærede Medlem nok saa meget prale af, at han er Arbejdernes Ven, men han er det ikke alligevel. Thi det er nu en Gang saaledes, at det er af Vennerne, man skal høre Sandheden, og dette er nu ikke Sandhed, det er noget andet, maaske i Øjeblikket mere behageligt, men alligevel noget andet, der i saa Henseende lyder fra det ærede Medlems Mund. Selvfølgelig har Arbejdere og Arbejdsgivere Lov til at træffe Aftaler om Arbejde og Arbejdsløn, og der er ikke noget at sige til, at Arbejderne selvfølgelig vil se at skaffe sig den højest mulige Løn; det er den rimeligste Ting af Verden. Men de maa ikke skyde Skylden paa andre, hvis der i Fag, hvor der er en særlig høj Tarif, deraf opstaar ubehagelige Følger; hvis Lønnen i visse Fag overstiger det, der under de skiftende Forhold — i Øjeblikket de nedadgaende Priser — kan opnaas for Varen; vil der indtræde Arbejdsløshed. Det er f. Eks. det, der er Tilfældet i Byggefagene, som vi talte om forleden Dag. Og jeg tror, det ærede Medlem, som roste sig af, at han havde længe tænkt over Problemet om Bolignød og Arbejdsløshed, skulde tænke over det endnu en Gang. Hvis ikke der fandtes den Begrænsning, jeg har peget paa, fandtes der overhovedet ingen Begrænsning, saa kunde Arbejdslønnen sættes op til, hvad det skulde være, saa kunde vi alle glæde os over, at Arbejdslønnen gik højere og højere op, ingen havde noget at indvende mod det. Men der er den Begrænsning, og den kommer vi til at respektere.

Det ærede Medlem var inde paa en Sammenligning med Landbruget, idet han sammenstillede Arbejdernes Fagforeninger med Landbrugernes Andelsorganisationer, og det ærede Medlem mente, at de Eksempler han fremdrog — Mejerier og Slagterier —, har Organisationer, der er af ganske samme Art som Arbejdernes, er Tvangsorganisationer som dem, Arbejderne staar i. Maa jeg have Lov til at pege paa en Forskel, som det ærede Medlem øjensynlig ganske har overset. Der er den Ejendommelighed ved disse forskellige Organisationer, Husmændene og Gaardmændene staar sammen i Landet over, og de dertil hørende Love, at alle de Krav, som stilles i disse Organisationer, er rettet indad til Medlemmerne og aldrig nogen Sinde har været rettet udad. Det ærede Medlem vil se, at ikke ganske det samme er Tilfældet i Arbejdernes Organisationer. Naar vi indenfor Landbruget ønsker saa høj en Pris paa vore Produkter som muligt — for bedre er vi heller ikke, og jeg mener ogsaa, at det er fuldkommen menneskeligt og naturligt, for det er gennem Betalingen for disse Produkter, vi skal have vor Arbejdsløn —, har vi kun eet Middel til at skaffe højere Priser, og det er forbedret Kvalitet og dygtigere Arbejde. Vi har derimod ikke noget Middel til at kræve højere Priser for vore Produkter, og det ærede Medlem vil ikke kunne paapege et eneste Eksempel paa, at Mejerier eller Slagterier har forsøgt noget saadant. Nej, hvis Husmænd og Gaardmænd Landet over vilde gaa ind under Socialdemokratiets Ledelse og vilde følge det Eksempel, som fra Socialdemokratiet er givet, vilde der ske Ting, som jeg for øvrigt ogsaa har omtalt i de Taler, det ærede Medlem interesserer sig saa meget for, men som han ikke har hørt eller set, da han ikke har set de virkelige Referater. Jeg skal derfor ganske kort overfor det ærede Medlem til sidst sige, hvad der vilde komme til at foregaa her i Landet, hvis samtlige Bønder fulgte det ærede Medlem Hr. Staunings Anvisninger; der vilde ske det, at Landets Husmænd og Gaardmænd som Smørproducenter vilde samles til Generalforsamling i deres Mejerier og vedtage, at herefter skal der kun arbejdes 8 Timer om Dagen. Jeg antager, at det ærede Medlem vilde være tilfreds med en saadan Beslutning og sige, at det er godt og glædeligt, at nu vaagner ogsaa danske Bønder til Erkendelse af en af Menneskelivets hellige Rettigheder. Og det er muligt, at de saa vilde tilføje en Bestemmelse om, at i disse 8 Timer maa der ikke arbejdes for meget, thi hvis man gør det,